

Direcció, administració, publicitat i vendes:

Av. del Baró de Càrcer, 37, 1r, la. 46001-València.
Telèfon: 963 535 100. Fax: 963 534 569.

Redacció de Barcelona: Rambla de Catalunya, 121,
1-2, esc. esquerra. 08008-Barcelona.

Telèfon: 932 384 262. Fax: 932 384 263.

Redacció de Palma: Almudaina, 8 entresol-dreta.
07001-Palma de Mallorca.

Telèfon i Fax: 971 720 763.

Adreça Internet:

http://www.eltemps.net

Correu electrònic: eltemps@eltemps.net

Subscripcions: 902 131 025.

Edita: Edicions del País Valencià, SA.

Editor: Eliseu Climent.

Coordinació: Juli Capilla.

Redacció de València: Núria Cadenas, Miquel Calvet,
Víctor Maceda, Rosanna Melià, Joan M. Oleaque i
Xelo Tortosa (*Secretària de redacció*).

Redacció de Barcelona: Bàrbara Amorós, Lluís
Bonada, Oriol Cortacans (*Món*), Alex Millan, Enric
Rimbau i Gemma Morales (*Secretària de redacció*).

Redacció de Palma: Miquel Payeras.

Producció: Josep Agustí i Laia Carreras (*Correcció
lingüística*), Miquel Benítez (*Escàner i imatge*),
Vanessa Prieto (*Maquetació i gràfics*).

Rúbriques: Francesc Bayarri, Toni Canís, Albert
Closas, Salvador Cot, Martí Domínguez, Fabià
Estepé, Jaume Fàbrega, Llibert Ferri, Pere Gimferrer,
Manuel S. Jardí, Glòria Marcos, Joan Marí, Pere
Martí, Joan F. Mira, Joan Nebot, J. J. Pérez Benlloch,
Miquel Ramon, Pau Viciano, Xavier Vinader.

Corresponsals: Pere Codonyan i Èric Forcada (Cata-
lunya Nord), Guillem Chacón (Franja de Ponent), Jo-
an Lluís Ferrer (Eivissa), Carles Marquès (Menorca),
Anna Sàez (Lleida), Alvar Valls (Andorra).

Col·laboradors: Gemma Aguilera, Antoni Albalat,
Esther Aleu, Toni Pau Antic, Albert Balanzà, Arantxa
Bea, Vicent Bello, Xavier Bru de Sala, Bea Cabezas,
Marc Candela, Josep-Lluís Carod-Rovira, Ferran
Cases, Antoni Castel, Alfons Cervera, Jordi Cervera,
Laia Climent, Eliseu T. Climent, Agustí Colomines,
Joan Corbera, Martí Crespo, Joan Esculies, Jordi
Finestres, Manuel Garcia, Cecília Garrigós, Josep Gi-
freu, Xavier Graset, Josep Guia, Josep Iborra, Maite
Insa, Gani Jakupi, Salah Jamal, Miquel A. Limón,
Jordi Llavina, Iban L. Llop, Josep Maria López Lla-
ví, Josep-Vicent Marquès, J. M. Martínez Polo, Jau-
me Masdeu, Montserrat Minobis, Alexandre Muns,
Miquel-Lluís Muntané, Gustau Muñoz, Joan Nebot,
Ricard Peris, Carles Pont, Joan Roura, Xavier Rubert
de Ventós, Ferran Sàez Mateu, Eduard Sanjuan, Jordi
Sebastià, Màrius Serra, Rosa Solbes, Marc Soler, An-
toni Strubell, Jordi Tejel, Josep-Maria Terricabras,
Felip Tobar, Alicia Toledo, Lourdes Toledo, Matthew
Tree, Xulio Ricardo Trigo, Manuel Valencia, Melissa
Velert, Sergi Verger, Vicenç Villatoro, Jordi Zamora.
Col·laboradors gràfics: Tina Bagué, Pere Bota, Gina
Calvet, Joan Celià, Rafa Gil, Xavier Gómez, Vicente
A. Jiménez, Salvador Llosà, Glòria Matamala, Jordi
Play, Marc Vila.

Disseny: Enric Satué.

Fotos portada: Efe.

Arxiu: Jesús Prats (*Fotografia*), Rosa Serrano
(*Documentació*).

Publicitat i promoció: Salva Martínez i Pepa
Alòs (València). Tel.: 963 535 100. Gemma Garrido,
Pere Ribalta i Cristina Torras (Barcelona). Tel.: 932
384 262.

Subscripcions: Quica Sena.

Administració: Susanna Alacreu, Pilar Martí
i Assumpció Palau.

Fotomecànica i impressió: Rivadeneyra, SA.

Dipòsit legal: V-853-1984.

Preu a la Catalunya Nord: 3,04 euros.

(S'hi inclouen les despeses de transport)

Cap part d'aquesta publicació pot ser reproduïda per cap mitjà, ja siga mecànic, fotoquímica, electroòptica, magnètica, de fotocòpia, o qualsevol altre, sense permís de l'editor.

El passat dimecres 29 d'octubre, el conseller d'Economia de la Generalitat Valenciana, Gerardo Camps, va presentar el primer avantprojecte de pressupostos del Govern encapçalat per Francesc Camps, un esborrany que havia de servir per comprovar si el nou executiu del PP tenia intenció de començar a posar ordre en el descomunal desgavell pressupostari que va impulsar l'anterior president de la Generalitat Valenciana, Eduardo Zaplana, el qual ha deixat un deute molt més alt del de qualsevol altra autonomia de l'estat espanyol (vegeu el reportatge de les pàgines 34 a 37).

El conseller va anunciar un "rigorós esforç" per controlar la despesa d'uns pressupostos que retallen en termes reals la partida d'inversions. Era, per altra banda, un anunci inevitable. El desgavell pressupostari no pot continuar durant més temps. La llei d'estabilitat pressupostària, que entra en vigor enguany, obliga a tancar els comptes sense dèficit. En cas contrari, la Generalitat hauria d'elaborar un pla de sanejament.

L'escandalós deute, amagat sota els megalòmans projectes de Zaplana, alguns dels quals estan en situació de pràctica fallida, és la sagnant herència d'un dirigent que, com a president, va posar la seua promoció personal i els interessos d'uns quants empresaris afins per damunt de tot. L'imparable deute de Canal 9, per exemple, respon en bona part als pagaments de Zaplana a les empreses de comunicació i als periodistes que li havien de preparar la carrera política a Madrid. Una actualització del decimonònic fons de rèptils que ha costat molts milions d'euros. I la factura, la pagarem tots els valencians.

De fet, des de la perspectiva dels interessos del País Valencià, no té cap sentit aquests deute colossal. No hi ha ni un economista en tot el món que recomane endeutar-se en èpoques de creixement ininterromput, com han estat els seus vuit anys de govern. I la pregunta més inquietant és encara una altra: per a què?

Els projectes estrella de Zaplana han estat vinculats al turisme, un sector econòmic que funciona perfectament al País Valencià. Mentrestant, molts dels tradicionals sectors industrials valencians, deixats de la mà de Déu, comencen a tenir seriosos problemes de viabilitat. Amb la progressiva mundialització dels mercats i la imminent ampliació de la Unió Europea, el sector industrial valencià, sense ajudes del sector públic, pot acabar desemparat.

I el fet més greu de tots és que quan el sector productiu valencià necessita de les ajudes, no hi haurà ni un clau a les arques valencianes per a promoció industrial o per a ajudes per a investigació i desenvolupament. L'única promoció industrial coneguda de Zaplana va ser la milionària contractació de Julio Iglesias com a ambador de l'Institut Valencià de l'Exportació.

El destí que Eduardo Zaplana ha dissenyat per als valencians és el d'abocar-nos a acabar com un país de cambrers. I ell, si té sort, ho podrà observar instal·lat al passeig de la Castellana.

Als nostres lectors

Ningú no podrà negar a Joan Pau II que ha estat un dels papes més carismàtics i estimats –però també repudiats– de la història recent. Gelós dels seus principis teològics –i, per tant, ideològics–, la defensa de l'ortodòxia catòlica ha estat la preocupació ontològica primera del papa. Vint-i-cinc anys donen per a molt. Joan Pau II ha tingut fites importants, cal reconèixer-ho, però també ha ensopegat amb entrebancs. Entre les frustracions de més anomenada del papa hi ha l'hostilitat de la Xina i de Rússia, o la del cisma provocat l'any 1988 en el si de l'Església catòlica pel bisbe francès Marcel Lefebvre. Joan Pau II no hi ha anat mai, ni a la Xina ni a Rússia, perquè les autoritats d'aquests països no ho han permès. En el tema de portada d'aquesta setmana, Míriam Díez, periodista especialitzada en temes eclesiàstics i bona coneixedora de l'entrellat del Vaticà, explica els fracassos del papa.

Juli Capilla, coordinador